

РЕШЕНИЕ

№ 5280

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невена Чеуз

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова
като разглежда докладваното от Невена Чеуз Гражданско дело №
20221100103863 по описа за 2022 година

Иск с правно основание чл. 432 ал.1 от КЗ.

В исковата молба на Р. М. К. се твърди, че на 11.02.2020 г., около 17.40 ч., е осъществено ПТП в гр. София, по бул. „Прага“, в дясната пътна лента, с посока на движение към НДК. Твърди се, че водачът на лек автомобил „Опел Зафира“ с рег. № ***** – Р. К. К. не пропуснала преминаващата по пешеходната пътека ищца и ударила същата. При удара тялото на ищцата било отхвърлено напред и тя паднала върху платното за движение. Изложени са твърдения, че при пътния инцидент ищцата получила контузия на долната част на гърба и таза с обективна находка: в лявата седалищна област, наличие на голям субфасциален хематом и силна палпаторна болка в областта, ирадираща към кръста и глутеалната гънка, травматични увреждания на междупрешленните дискове в поясния и други отдели на гръбначния стълб с радикулопатия, мозъчно сътресение с придружаващи симптоми – цефалгичен, вертижен, радикулитен и вертебрален – двустранно. Била откарана във ВМА, където била прегледана от ортопед, който установил контузия на долната част на гърба и таза. Била назначена терапия. Поради продължаващи болки на 20.02.2020 г. ищцата била прегледана от неврохирург и след проведени образни изследвания била поставена основна диагноза – „мозъчно сътресение, без открита вътречерепна травма“, с придружаващи заболявания и усложнения: „контузия на долната част на гърба и таза“.

Твърди се, че получените увреди причинили на ищцата болки, страдания и ограничения. Твърди се, че последиците от ПТП-то се изразили в продължително неспокойство, състояние на тревожност и подтиснатост, тежък психически шок, срыв на самочувствието.

Предвид тези фактически твърдения ищцата е мотивирала правен интерес от предявяване на иска и иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответното дружество, като застраховател по риска „ГО” на водача на лек автомобил „Опел Зафира”, да ѝ заплати сумата от 60 000 лв. – обезщетение за причинени неимуществени вреди. Претендира се законна лихва и сторени разноски, съобразно списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът ЗК „Л.И.”АД, редовно уведомен, е депозирал писмен отговор с релевиращи в същия възражения. Претендира разноски, съобразно депозирания списък по чл. 80 от ГПК.

Искът се поддържа в открито съдебно заседание от адв. О..

Възраженията на ответното дружество се поддържат в открито съдебно заседание от юрк. Ч..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност с оглед нормата на чл. 235 ал.2 и ал.3 от ГПК и съобразно приетият доклад по делото, прие за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Нормата на чл. 429 ал.1 от КЗ установява, че с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а разпоредбата на чл. 432 ал.1 от КЗ предоставя право на увредения, спрямо който застрахованият е отговорен да иска обезщетението пряко от застрахователя. За да се породят това право следва да бъдат изпълнени изискванията на нормата на чл. 380 от КЗ, а именно отправена писмена претенция до застрахователя по риска „ГО” и изтичане на срока за окончателно произнасяне от страна на застрахователя, визиран в разпоредбата на чл. 496 ал.1 от КЗ – 3 месеца, считано от предявяване на претенцията пред застрахователя.

В настоящото производство са ангажирани доказателства за заявена писмена претенция пред застрахователя – ответник / на 28.10.2020 г./ като към датата на заявяване на иска в съда срокът, посочен в чл. 496 ал.1 от КЗ е изтекъл, поради което същият е процесуално допустим.

Правно релевантните факти по отношение на предявения иск са установяване на договорно правоотношение по договор за застраховка, покриващ риска «Гражданска отговорност», сключен между деликвента и ответното дружество, противоправно деяние на деликвента, от което са настъпили вредни последици, които са в причинно-следствена връзка с деянието, техният вид. Същите, съобразно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, подлежат на установяване от ищеца. В тежест на ответника е да обори законоустановената презумпция за виновност, залегнала в нормата на чл. 45 ал.2 от ЗЗД.

Страните по делото не са формирали спор относно обстоятелството, че ответникът – застраховател е в застрахователно правоотношение, покриващо риска «гражданска отговорност» със сочения деликвент.

Страните не са формирали спор относно факта на осъществяване на ПТП-то и неговите участници.

Субективният елемент от фактическия състав на деликта е установен от заключението на изслушаната по делото САТЕ, изготвена от вещото лице В. К. Д. и констатациите на протокола за ПТП. Съгласно заключението на вещото лице причина за пътния инцидент са от субективен характер – действията на водача на лекия автомобил, който е имал техническа възможност да възприеме пешеходеца и при своевременна маневра за аварийно спиране да спре преди мястото на удара.

Настъпилите вреди за ищцата и причинно-следствената връзка между деянието и вредите се установяват от изслушаната по делото КСМЕ, изготвена от вещите лица д-р К. С. и д-р П. П.. В заключението си, експертите посочват, че при процесното ПТП ищцата е получила черепно-мозъчна травма, състояща се от мозъчно сътресение и контузия на главата – по анамнестични данни, травма на гръбначния стълб, състояща се от контузия на долната част на гърба – поясен отдел по анамнестични и клинични данни, травма в областта на таза, състояща се от голям подкожен травматичен кръвоизлив в лява седалищна област със силна болка при опипване,

болезнени движения в лява тазобедрена става. Вещите лица са посочили, че ищцата е търпяла болки и страдания за период от 20-25 дни като най-интензивни са били непосредствено след травмата и първите 9-10 дни.

В съдебно заседание от 13.02.2023 г., процесуалният представител на ищеца е оспорил заключението в частта относно извода, че травматичната дискова херния не е в пряка причинна връзка с ПТП-то. Подобна увреда не е посочена в исковата молба. Дори, хипотетично, да се приеме, че такава фигура в обстоятелствената част на исковата молба, с оглед заключението на КСМЕ, в което подробно са изброени наличните увреждания на междупрешленните дискове в лумбалния отдел на гръбначния стълб при ищцата, датиращи в периода 2010-2018 г., свързани с дегенеративни промени, настоящият съдебен състав не може да обоснове извод за наличие на причинна връзка на такава увреда с ПТП-то. Тези изводи се потвърждават и от наличната справка на НЗОК, представена от самата ищца, от която се установяват налични консултации от 18.12.2018 г. по повод увреждания на межпрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия /стр. 68 в делото/ и от 20.07.2010 г. /стр. 72 в делото/.

Понесените от ищеца неблагоприятни последици се установяват и от свидетелските показания на Е.К., съпруг на ищцата, разпитан в съдебно заседание на 13.02.2023 г., които настоящият съдебен състав кредитира при съблюдаване правилото на чл. 172 от ГПК. Тези неблагоприятни последици се установяват и от изводите на СМЕ, относно възстановителния период при ищцата.

Доколкото понесените от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания и ограничения, представляват пряка и непосредствена последица от деянието, същите подлежат на репарация, като обезщетението следва да се определи от съда по справедливост по арг. от чл.52 от ЗЗД. При определяне на размера на обезщетението съдът следва да има предвид възрастта на ищцата, вида на увредите, периодът, в който същите са търпени и други обстоятелства. Под други обстоятелства следва да се имат предвид конкретните болки и страдания, претърпени от ищеца. Настоящият съдебен състав счита, че при преценка на посочените по-горе критерии справедливо би било да се присъди сумата от 8 000 лв.

При проведено насрещно доказване ответникът е противопоставил и

възражение за съпричиняване, обосновано с нормата на чл. 15 от НК и тази на чл. 113 ал.1 и сл. от ЗДвП и сл. Съобразно заключението на САТЕ, към момента на осъществяване на пътния инцидент ищцата е предприела пресичане на платното за движение на пешеходна пътека респ. при наличие на спрели автомобили, пропускащи нейното движение като вместо да изчака преминаването на ищцата, предприемайки маневра за аварийно спиране водачът е продължил движението на автомобила. Самата водачка на лекия автомобил в съдебно заседание от 13.02.2023 г., разпитана като свидетел, е заявила, че не е видяла ищцата, тъй като налична греда между страничното огледало и вратата е попречило да я забележи. При тези данни по делото настоящият съдебен състав намира, че с поведението си ищцата по никакъв начин не е допринесла за настъпване на вредоносния резултат, поради което заявеното възражение на ответника се възприема като неоснователно от съда в решаващия му състав.

По отношение претенцията за заплащане на мораторна лихва съдът намира следното: Нормата на чл. 497 ал. 1 от КЗ предвиди, че лихвата за забава върху застрахователно обезщетение се следва от по-ранната от двете дати – изтичането на 15 работни дни от представянето на всички изискуеми по чл. 106 ал.3 от КЗ доказателства или изтичането на срока по чл. 496 ал.1 от ГПК. Следва да си има предвид обаче, че в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „ГО“ в застрахователната сума по чл. 429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лица обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя / в този смисъл решение 128/04.02.2020 г. по дело 2466/2018 г. на Първо ТО на ВКС, решение 167/30.01.2020 г. по дело 2273/2018 г. на Второ ТО на ВКС/ т.е. обезщетението за забава се следва от 07.06.2021 г., съобразно датата на уведомяване на застрахователя – ответник относно претенцията. С оглед диспозитивното начало в процеса обаче същата се следва от 29.01.2021 г., съобразно заявеното в исковата молба.

По разноските: В съдебно заседание на 02.10.2023 г. процесуалният представител на ищеца е заявил искане да му се заплати възнаграждение по реда на чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА. Направеното искане е заявено в преклузивния по ГПК срок. Предвидената в нормата на чл. 38 ал.2 от ЗА долна граница на

възнаграждението – минималните размери по наредбата по чл. 36 ал.2 от ЗА т.е. Наредба 1/2004 г. Тези минимални размери се изчисляват на основата на уважената част от исковете/ определение 515/02.10.2015 г. по ч.т.д. 2340/2015 г. на Първо ТО на ВКС/. Изчислено по сочения ред и с оглед извършените процесуални действия и при съблюдаване фактическата и правна сложност на делото, адвокатското възнаграждение възлиза на сумата от 1 300 лв. С оглед на обстоятелството, че процесуалният представител на ищцата е лице, регистрирано по ЗДДС/ стр. 151 в делото/ върху размера на възнаграждението следва да се начисли и дължимия ДДС т.е. възнаграждението възлиза на 1 560 лв.

На основание чл. 78 ал. 3 от ГПК на ответника се следва сумата от 641, 33 лв. – разноски.

На основание чл. 78 ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС сумата от 426, 67 лв. – дължима ДТ и съдебни разноски, платени от бюджета на съда, съобразно уважената част от иска.

Въз основа на изложените съображения, Софийски градски съд, I-19 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.”АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** на основание чл. 432 ал.1 от КЗ да заплати на Р. М. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „***** – адв. В. О. сумата от 8 000 /осем хиляди/ лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, реализирано на 11.02.2020 г. в гр. София, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 29.01.2021 год. до окончателното ѝ изплащане като отхвърля искът за горницата до пълния предявен размер от 60 000 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.”АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** да заплати на основание чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА на адв. В. О. сумата 1 560 лв.– адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

ОСЪЖДА Р. М. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „***** – адв. В. О. да заплати на основание чл. 78 ал.3 от ГПК на ЗК

„Л.И.”АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** сумата от 641, 33 лв. – съдебни разноси.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.”АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** на основание чл. 78 ал.6 от ГПК да заплати по сметка на СГС сумата от 426, 67 лв. – дължима ДТ и съдебни разноси, съобразно уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред САС, в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски градски съд: _____